

Arrest

nr. 216 456 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. PAESHUYSE
Meir 24 / 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PAESHUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 30 juli 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 31 juli 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2018 werd ingediend door:

Naam: C. A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Tanger

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 31.01.2018 een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenote van de heer A. M. (RR: ...) met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80.

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3", van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen worden er loonfiches op naam van de referentiepersoon voorgelegd van Interim tewerkstelling bij Start People NV Antwerpen voor de periode oktober 2017 - maart 2018 en een Individuele Rekening van Start People (periode maart 2017/sept 2017. Echter uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 04.05.2018 niet meer tewerkgesteld is bij Start People NV. Bijgevolg is de informatie met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die betrokkene heeft aangereikt op het ogenblik van het treffen van de beslissing achterhaald.

Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. Er werden na de beëindiging van de tewerkstelling van de referentiepersoon bij diens laatste werkgever geen nieuwe stukken betreffende zijn eventuele nieuwe inkomen (bijvoorbeeld werkloosheidsvergoeding) overgemaakt en er is evenmin sprake van een andere tewerkstelling ten tijde van het nemen van de beslissing.

Bij gebrek aan bewijs van een actuele tewerkstelling en/of ander inkomen heeft onze Dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan ten tijde van het nemen van de beslissing over stabiele, toereikende en voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Wat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet betreft, deze is overbodig nu er geen enkele informatie werd verstrekt over het huidige inkomen van de referentiepersoon waardoor onze Dienst niet over de nodige gegevens beschikt om na te gaan of de Belgische onderdaan aan de bestaansmiddelenvereiste van voornoemd wetsartikel voldoet.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht op een gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van o.a. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van het recht op een gezinsleven (art. 8 EVRM).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: " Ter staving van de bestaansmiddelen worden er loonfiches op naam van de referentiepersoon voorgelegd van Interimtewerkstelling bij Start People nv Antwerpen voor de periode oktober 2017 - maart 2018 en een Individuele Rekening van Start People (periode maart 2017/sept 2017. Echter uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 04.05.2018 niet meer tewerkgesteld is bij Start People nv. Bijgevolg is de informatie met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die betrokkene heeft aangereikt op het ogenblik van het treffen van de beslissing achterhaald.

Bij gebrek aan bewijs van een actuele tewerkstelling en/of ander inkomen heeft onze Dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan ten tijde van het nemen van de beslissing over stabiele, toereikende en voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet."

Terwijl

1. Er in artikel 40ter vreemdelingenwet nergens wordt voorgeschreven hoe het bewijs van de bestaansmiddelen wordt geleverd, noch wordt voorzien in een termijn binnen welke het bewijs van deze bestaansmiddelen wordt geleverd.

Er wordt nergens in de vreemdelingenwet bepaald hoe het bewijs van deze bestaansmiddelen dient te worden geleverd, noch wordt een termijn voorzien waarbinnen deze bewijsmiddelen dienen te worden overhandigd. Er kan verzoekster dan ook absoluut geen fout verweten worden wat betreft het niet bijbrengen van bijkomende informatie.

Onder punt 3 wordt aangetoond dat verzoekster wel degelijk aan de door de wet vooropgestelde voorwaarden voldoet.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid wel degelijk het dossier grondig had onderzocht, in deze specifieke situatie mag van een zorgvuldige overheid immers verwacht worden dat zij verzoekster contacteerde om bijkomende informatie te vragen. De resolute weigering van de overheid om bijkomende informatie op te vragen leidt tot een schending van het recht op privéleven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het gedrag van de overheid dient te worden beoordeeld rekening houdend met dat van een normaal voorzichtig en redelijk handelende overheid.

De overheid heeft niet gehandeld als van een normaal, voorzichtig en redelijk handelende overheid mag worden verwacht, en dit om volgende redenen: Er wordt geen termijn vermeld in de vreemdelingenwet om het bewijs van bestaansmiddelen bij het dossier te voegen, daarenboven wordt ook niet toegelicht welk bewijs dient te worden bijgebracht en wordt niet geverifieerd hoe oud dit bewijs mag zijn;

Door de aanvraag resoluut af te wijzen, wordt het recht op een gezinsleven van de verzoekster en haar familie geschonden: In de huidige situatie oefenen verzoekster en haar echtgenoot, de heer A., van Belgische nationaliteit, zijn rechten op gezinshereniging uit. Doordat verweerster geen bijkomende informatie heeft opgevraagd m.b.t de financiële situatie van de echtgenoot van verzoekster is er een risico ontstaan op een schending van het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot. Verweerster meent daarentegen dat haar beslissing gegrond is en ter rechtvaardiging verwijst zij in haar beslissing naar een arrest van de Raad van State van 12 maart 2013 (nr. 222.809) nochtans zijn beide situaties niet vergelijkbaar.

De feitelijke situatie die aan de grondslag ligt van het arrest van de Raad van State van 12 maart 2013 is volledig verschillend van onderhavige situatie. Dit arrest handelt over een aanvraag tot verblijfsrecht in de zin van het artikel 40§4 Vreemdelingenwet: namelijk het recht van een burger van de Unie om meer dan drie maanden in het rijk te mogen verblijven. Daarenboven gaat het om een gezin dat een aanvraag heeft ingediend, waardoor er geen sprake is van gezinshereniging.

Huidige situatie is absoluut niet vergelijkbaar omdat er hier sprake is van een gezinshereniging van een Belg met zijn echtgenote. Aangezien deze Belg vanzelfsprekend een onbeperkt verblijfsrecht heeft, wordt afbreuk gedaan aan het recht op een gezinsleven van zowel verzoekster als haar echtgenoot indien haar een verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster wordt het recht ontnomen om zich bij haar echtgenoot te voegen.

Verweerster schendt hierdoor het recht op gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot.

Daarenboven motiveert verweerster haar beslissing door te verwijzen naar een arrest van de Raad van State dewelke irrelevant is voor de beoordeling van onderhavig dossier. Dit maakt zowel een schending uit van de zorgvuldigheidsverplichting als een schending van de materiële motiveringsverplichting.

3. Er is wel degelijk aan de voorwaarden tot gezinshereniging voldaan.

In casu is wel degelijk aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldaan, waardoor onterecht een risico op schending van het recht op gezinshereniging is ontstaan.

De echtgenoot van verzoekster heeft immers recht op een werkloosheidsuitkering (stuk 4-5). Er is bijgevolg voldaan aan de vereiste om over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Waar de verzoekster *in fine* van haar uiteenzetting de Raad ervan poogt te overtuigen dat zij wel voldoet aan de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet vooropgestelde inkomstenvereiste nu haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering ontvangt, is haar betoog bijgevolg niet dienstig.

De Raad kan zich immers niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in verzoeksters geval voldaan is aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (*cf.* RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster de stukken betreffende de werkloosheidsuitkeringen van juli en augustus 2018 niet aan de verweerder heeft overgemaakt. Zij worden voor het eerst bijgebracht als bijlage bij het onderhavige beroep. Het staat dan ook vast dat de verweerder hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing, zodat de verzoekster deze stukken ook niet dienstig kan aanwenden in het kader van het onderhavige annulatieberoep.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verzoekster beriep zich hierbij op haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan (dit is de referentiepersoon).

Bijgevolg is artikel 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient bijgevolg verder te worden onderzocht in het licht van de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene regeling.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat de door de verzoekster bijgebrachte informatie (loonfiches Start People voor de periode oktober 2017 tot maart 2018) met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon achterhaald is, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot sedert 4 mei 2018 niet meer tewerkgesteld is bij Start People. De gemachtigde benadrukt dat hij enkel rekening kan houden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. Hij stelt dat er na de beëindiging van de tewerkstelling van de referentiepersoon geen nieuwe stukken betreffende eventuele nieuwe inkomsten of een nieuwe tewerkstelling werden overgemaakt en besluit dat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan ten tijde van het

nemen van de beslissing over stabiele, toereikende en voldoende inkomsten beschikte, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betwist geenszins dat de tewerkstelling van haar echtgenoot werd beëindigd op 4 mei 2018. Zij meent evenwel dat het haar niet kan worden verweten dat zij geen nieuwe stukken heeft voorgelegd betreffende de actuele inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Hoewel de verzoekster terecht aanvoert dat de vreemdelingenwet niet voorziet binnen welke termijn de bewijzen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon moeten worden overgemaakt, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt immers zonder meer dat het aan het familielid van de Belg, en dus aan de verzoekster zelf, toekomt om te bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De wet bepaalt dus heel uitdrukkelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager zelf ligt. De verzoekster kan evenmin beweren dat zij niet wist welke bewijs er diende te worden bijgebracht. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk wat precies moet worden bewezen, alsook welke bestaansmiddelen al dan niet in aanmerking kunnen komen en onder welke voorwaarden.

De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg dient te beslissen uiterlijk na zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Gelet op het feit dat de bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon bij de verzoekster ligt, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te verwachten dat de verzoekster de bij de aanvraag gevoegde informatie, die betrekking heeft op een tewerkstelling die intussen is beëindigd, actualiseert binnen de (verval)termijn waarover de gemachtigde beschikt om een beslissing te nemen. Het voldoen aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet immers steeds worden beoordeeld in het licht van de financiële situatie van de referentiepersoon op het moment dat de beslissing wordt genomen én het komt de aanvrager zelf toe om de nodige bewijzen aan te leveren.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij laat gelden dat de gemachtigde haar had moeten contacteren om bijkomende informatie omtrent de financiële situatie van de referentiepersoon te bekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen (alsook uit de bijlage 19ter van 31 januari 2018) dat de bewijslast ter zake bij de verzoekster zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Zij diende alsdan, zolang er geen beslissing was genomen inzake haar aanvraag, zelf de documenten voor te leggen betreffende de actuele bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde bestaansmiddelenvereiste en dat hij geen bijkomende bewijzen van de actuele financiële situatie van de referentiepersoon heeft opgevraagd bij de verzoekster.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekster nog stelt dat de verweerder niet dienstig kon verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 12 maart 2013 (nr. 222.809), merkt de Raad op dat deze verwijzing een geheel overtollige motivering betreft. Hierboven werd reeds geoordeeld dat in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wel degelijk van de verzoekster kon worden verwacht dat zij de gegevens betreffende de bestaansmiddelen van haar echtgenoot actualiseert. De kritiek betreffende de geheel overtollige verwijzing naar een arrest van de Raad van State is niet ontvankelijk.

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van verzoekster met haar Belgische echtgenoot op zich niet betwist. Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3: “B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen de verzoekster en haar echtgenoot. Bovendien maakt de verzoekster de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, niet aannemelijk.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing haar recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, schendt.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE